

Netikėlis modelis $\sqrt[2]{xy}$

がり勉

$$y = \frac{1}{1+x}$$

Mokslukė
grižta!

**HOLLY
SMALE**

Aš – Harieta Maners, modelis. Žinau, kad esu modelis, nes:

1. Pirmadienio rytas, o aš segiu auksaspalvį tiulio sijoną, vilkiu auksaspalvį švarkelį, aviu auksaspalvius laivelius, o mano ausyse auksiniai auskarai. Mano veidas nuauksintas, galva apsukta aukso spalvos viela. Įprastai pirmadienio rytais atrodau ne taip.
2. Turiu asmens sargybinį. Auskarai tokie brangūs, kad, vos išlendu iš tualetu, milžinas apžiūri mano ausų lezgelius, ar nebūsiu brangenybių netyčia nuleidusi į klozetą.
3. Dvi valandas man neleido šypsotis.
4. Kaskart, kai atsikandu spurgos, kad neprarasčiau jėgų, visi nervingai įkvepia, tarsi būčiau pasilenkusi ir lyžtelėjusi grindis.
5. Man į veidą atkreiptas didžiulio fotoaparato objektivas, o jį laikantis žmogus vis kartoja: „Ei, modeli“, ir spragsi man pirštais.

Yra ir kitų požymių – aš susiraukusi ir vis sujudu lyg robotas, bet tie judesiai neišskirtiniai. Tėtis taip šoka, kai per televizorių rodo automobilių reklamą.

Kad ir kaip ten būtų, štai svarbiausias įrodymas, kad aš modelis:

6. Dabar esu grakšti, elegantiška ir stilinga būtybė.

Tiesą sakant, nuo tada, kai matėmės, aš paaugau.

Išlavėjau. *Pražyda.*

Ne tiesiogine šio žodžio reikšme. Esu tokio paties ūgio ir tokia pati kaip prieš pusmetį ir prieš metus. Kalbant apie moteriškus iškilumus, kaip, tarkim, mokyklos netbolo komandos kapitonės, brendimas be jokios gėdos ir sąžinės mane nusprendė aplankyti paskutinę.

Ne, kalbu metaforiškai. Tiesiog pabudau vieną rytą ir BUM: mudvi su mada radome bendrą kalbą. Drauge dirbame, padedame viena kitai. Tarsi krokodilas ir mažytis egiptinis laktūnas, kuris įsiropščia krokodilui į nasrus ir iš dantų rankioja mėsos likučius. Tik, suprantama, viskas kur kas žavingiau ir higieniščiau.

Būsiu jums visiškai atvira: tai mane pakeitė. Mokslukės nebėra, vietoj jos – žavi būtybė. Populiari. Kieta.

Naujoji Harieta Maners.

2

Taigi. Didis visiškos *sinergijos* su mados pasauliu privalumas tas, kad fotosesijos vyksta sklandžiai ir drausmingai.

– Gerai, modeli, – sako fotografas Aidenas, – ką mes galvojame?

(Suprantate, ką turiu omenyje? Ką *mes* galvojame: mudvi su mada mąstome tomis pačiomis smegenimis.)

– Mes galvojame: *mįslinga*, – sakau jam. – Mes galvojame: paslaptina. Mes galvojame: *slėpinga*.

– Ir kodėl mes taip galvojame?

– Nes taip parašyta ant kvėpalų dėžutės.

– Teisingai. Aš galvoju apie Garbo, Greibl, Hepbern, Heivort, Bakol ir Bardo, o tu geriau galvok apie televizijos realybės šou dalyvę ir elkis priešingai.

– Supratau, – sakau ir pakeičiu pozą – pariečiu koją po savimi, tada grakščiai ant jos pasvyru. *Paslaptina*. Nutveriu už švarkelio skverno ir kilsteliu it drugelio sparną, veidą pasuku žemyn. *Mįslinga*. Galiausiai išriečiu nugarą ir atkišusi ranką žvelgiu į alkūnės linkį. *Slėpinga*.

– Supratau, – atsitraukia nuo fotoaparato Aidenas. – Modeli, Juka teisi. Tu labai keistai kraipaisi, bet išeina gerai. Modernu. Tikra aukštoji mada.

Ką aš jums sakiau? Aš ir mada: įlendu jai į nasrus, išlendu, ir ji nė *nemėgina* manęs suryti.

– O dabar pasuk alkūnę į kitą pusę, – fotografas pritupia, nutaiko objektyvą ir vėl pakelia akis. – Į objektyvą.

Šūdeli cukruotas.

– Žinot, – ištariu nė nekrustelėjusi, – mįslinga, paslaptin-ga, slėpinga. Čia tautologija*. Išsirinktų Juka vieną žodį ir sutauptų vietas ant dėžutės.

– Tu tik pasuk ranką.

– Hm, o ji kažin svarstė dėl „ūkanota“? Ūkas, ūkana – man rodos, kvepalams visai derėtų.

Aidenas pirštais suspaudžia nosies kuprelę.

– Gerai. Gal parodytum man bato padą? Reikėtų kontras-tingo pado.

Atsikrenkščiu, galvoje pasileidžia suktis ratukai.

– Ee... O kaip bus su Saudo Arabija, Kinija ir Tailandu? Jų kultūrose rodyti padą yra nemandagu... – su siaubu dairausi po kambarį. – Juk nenorime jų atstumti, tiesa? – įtaigiai mos-teliu ranka.

Staiga Aidenas akis užkliūva už kažko ant mano rankovės.

O ne. Ne, ne, ne.

– Kas čia?

Jis stojasi ir eina prie manęs, o aš bandau trauktis, bet pėdos painiojasi sijono klostėse. Fotografas nučiumpa man už rankos ir iš alkūnės linkio išlupa auksaspalvį lipuką.

– *Kas čia?*

* Sakymas to paties, tik kitais žodžiais (vert. past.).

– Mm? – numykiu. Nuryju seiles ir stengiuosi išplėsti akis, kiek tik fiziškai įmanoma.

Aidenas spokso į lipuką.

– $F = m \times a$? – skaito iš lėto. Tada nuo švarkelio pamušalo nulupa dar tris. – $V = I \times R$? $E_k = \frac{1}{2} \times m \times v^2$? $W = m \times g$?

Nespėju nė krustelėti, o jis čiumpa mano batelį, apverčia ir nuo kulno nulupa lipuką. Dar vieną iš alkūnės linkio ir keturis nuo vidinių sijono raukinių.

Jis kurį laiką dėbso į lipukus, o aš spoksau į grindis ir stengiuosi atrodyti mažytė mažytė.

– Harieta, – negalėdamas patikėti taria iš lėto, – Harieta Maners, ar tu per mano fotosesiją mokaisi matematikos?

Purtau galvą ir žiūriu kažkur fotografui už kairės ausies. Pamenat krokodilą ir paukštuką? Man regis, vienas iš mūsų bus surytas.

– Ne, – sakau tyliai. Nes: 1) čia fizika ir 2) tai darau ne vien per jo fotosesiją.